

UZASADNIENIE

H. P. w pozwie z dnia 7 listopada 2014 r. skierowanym przeciwko E. C., wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 800.000 zł tytułem odszkodowania za błędną diagnozę dokonaną podczas sporządzania opinii lekarskiej przez biegłego z dnia 27 czerwca 2006 r. wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kwoty 8.000 zł tytułem comiesięcznej renty na zwiększone potrzeby, płatnej do 10. dnia każdego miesiąca. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. (pozew – k. 2-8)

W odpowiedzi na pozew E. C. wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podniosła zarzut braku legitymacji procesowej biernej, bezzasadność roszczenia oraz zarzut przedawnienia. Pozwana wniosła także o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. (odpowiedź na pozew k. 45-64)

Na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2015 r. powód wskazał, że kwoty 800.000 zł domaga się tytułem zadośćuczynienia za szkodę moralną wynikającą z błędnej diagnozy, nadto wniósł o zasądzenie comiesięcznej renty uzupełniającej w kwocie po 8.000 zł miesięcznie począwszy od listopada 2011 r. (e-protokół k. 135 – 00:00:50)

Pismem z dnia 1 września 2016 r. powód rozszerzył powództwo w ten sposób, że wniósł o zasądzenie na jego rzecz:

- dalszej kwoty 400.000 zł ponad zgłoszone w pozwie roszczenie zasądzenia kwoty 800.000 zł tytułem zadośćuczynienia, tj. łącznie kwoty 1.200.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie: od kwoty 800.000 zł od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu do dnia zapłaty; od kwoty 400.000 zł od dnia doręczenia pozwanej odpisu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa do dnia zapłaty;

- comiesięcznej renty w kwocie po 8.000 zł począwszy od czerwca 2006 r. płatnej do 10. każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.

Pismem z dnia 29 listopada 2016r. powód doprecyzował, że dochodzi renty wyrównawczej. (pismo zawierające rozszerzenie powództwa k. 261-264; pismo k. 326-327)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. P. w okresie od 10 października 2000 r. do 27 stycznia 2011 r. odbywał karę pozbawienia wolności. (kserokopia świadectwa zwolnienia k. 16)

E. C. jest lekarzem okulistą, przez wiele lat była biegłym sądowym z tej dziedziny. (okoliczności bezsporne)

W dniu 23 stycznia 2004 r. H. P. wniósł do Sądu Okręgowego w Łodzi pozew przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w Ł.. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt I C 100/04. Powód domagał się zasądzenia od Skarbu Państwa kwoty 500.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz po 4.000 zł miesięcznie tytułem renty uzupełniającej poczynając od stycznia 2004 r.

Powyższe roszczenia powód zgłosił powołując się na to, iż przed umieszczeniem w Areszcie Śledczym w Ł. w dniu 10 października 2000 r. był m.in. w trakcie leczenia zaćmy oka lewego. Na skutek upadku z więziennego łóżka podczas snu w dniu 12 października 2000 r. miało nastąpić u powoda pogorszenie widzenia w lewym oku i ból gałki ocznej. W ocenie powoda umieszczenie go w jednostce penitencjarnej w okresie leczenia i niewystarczająca opieka medyczna m.in. w dziedzinie okulistyki doprowadziły do zdecydowanego pogorszenia stanu jego zdrowia. (okoliczności bezsporne, pozew k. 2-3, pismo procesowe pełnomocnika powoda k.56-57 w załączonych aktach I C 100/04)

W toku postępowania w sprawie o sygn. akt I C 100/04 Sąd postanowieniem z 6 sierpnia 2004r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza z dziedziny okulistyki.

Pierwotnie Sąd zwrócił się o wydanie opinii do biegłego R. S.. Odmówił on podjęcia czynności, podnosząc, że sprawa jest skomplikowana, a do wydania opinii niezbędne jest przeprowadzenie podmiotowego badania powoda w dobrze wyposażonym gabinecie okulistycznym, natomiast nie można tego badania przeprowadzić w warunkach Aresztu Śledczego.

Postanowieniami z 7 września 2005r. i 4 maja 2006r. Sąd Rejonowy w Łowiczu zlecił wydanie opinii biegłej E. C.. W piśmie z 7 listopada 2005r. E. C. zwróciła się do Sądu o umożliwienie zbadania powoda w Miejskiej Przychodni (...) wskazując, że do wydania opinii biegłego lekarza okulisty niezbędne jest przeprowadzenie badania powoda w dobrze wyposażonym gabinecie okulistycznym. Sprawa, bowiem ma charakter roszczeniowy, a dokumentacja zawiera wiele sprzecznych danych odnośnie stanu narządu wzroku. (postanowienia k. 71-72, 176,210; odmowa wydania opinii k. 161, pismo pozwanej k. 179, opinia sporządzona przez pozwaną k. 230-232 załączonych akt I C 100/04)

W wykonaniu zobowiązania Sądu, w dniu 27 czerwca 2006 r. E. C. przeprowadziła badanie powoda, po zapoznaniu się wcześniej z jego dokumentacją lekarską.

Badanie powoda zostało przeprowadzone w Przychodni Miejskiej (...), która znajduje się w Ł. przy ul. (...). Powód został przywieziony do Przychodni przez funkcjonariuszy i doprowadzony do gabinetu pozwanej. Po przeprowadzeniu wywiadu, pozwana wykonała badanie, m.in. zakropłono oczy powoda, zbadano dalsze odcinki dna oka. Łączny czas badania wyniósł około 20-30 minut. Badanie powoda nie odbiegało od innych badań okulistycznych, jakie pozwana przeprowadzała względem innych pacjentów.

Gabinet pozwanej był wyposażony w biurko, stolik z lekami, kasetę okulistyczną, oprawki, tablicę podświetlaną, leżankę, wziernik, linijki do skiaskopii. Dodatkowo w sąsiednim pomieszczeniu znajdowała się lampa szczelinowa, oftalmoskop i polomierz. (opinia k. 230-232 załączonych akt I C 100/04; zeznania pozwanej k. 154v. – 00:17:31 w zw. z k. 389- 00:20:22 i k. 389-389v. – 00:20:22; zeznania świadków: H. K. k. 174 – 00:05:05, H. S. (1) k. 174 – 00:24:35)

E. C. w dniu 27 czerwca 2006 r., w oparciu o przeprowadzone badanie, wydała opinię w sprawie I C 100/04. We wnioskach opinii pozwana wskazała, że:

- po przyjęciu do Aresztu Śledczego w Ł. w dniu 11 października 2000 r. u powoda stwierdzono zaćmę pourazową (uraz 1997 lub 1998 r.) i zanik gałki ocznej lewej. Schorzenia te występowały u powoda od dłuższego czasu, więc nie były przeciwwskazaniem do odbycia kary pozbawienia wolności;
- w trakcie pobytu powoda w pozwanej jednostce stan oka lewego nie uległ pogorszeniu i jest taki sam jak w dniu badania w Areszcie Śledczym (26 października 2000 r.), natomiast oka prawego pogorszył się. Wymaga korekcji okularowej do dali i bliży;
- w czasie pobytu w jednostce penitencjarnej powód otrzymał właściwą pomoc medyczną;
- stan zdrowia powoda w dniu przyjęcia do Aresztu Śledczego nie wymagał zapewnienia szczególnych warunków odbywania kary pozbawienia wolności;
- rokowania na przyszłość są dobre;
- powód jest częściowo niezdolny do pracy w zawodzie ostatnio przez niego wykonywanym – fotografa. Przyczyną niesprawności narządu wzroku jest praktyczna jednoocznosc powstała w wyniku ślepoty oka lewego (pourazowa zaćma 1997 lub 1998);

- powód w czasie odbywania kary pozbawienia wolności nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu. (opinia pozwanej k. 230-232 załączonych akt I C 100/04; zeznania pozwanej k. 154v. – 00:17:31 w zw. z k. 389- 00:20:22 i k. 389-389v. – 00:20:22)

Odpisy przedmiotowej opinii E. C. zostały doręczone pełnomocnikowi powoda w dniu 7 grudnia 2006r. oraz samemu powodowi w dniu 6 grudnia 2006r. Pismem z 18 grudnia 2006r. pełnomocnik powoda wniósł o wezwanie E. C. na rozprawę celem zadania pytań dotyczących opinii. E. C. złożyła ustną opinię uzupełniającą na rozprawie w dniu w dniu 18 stycznia 2007 r. (opinia pozwanej k. 230-232, zarządzenia k. 260 i k. 266; potwierdzenie odbioru k. 290 i k. 291; pismo k. 297, protokół k. 329 załączonych akt I C 100/04)

Wyrokiem z dnia 18 stycznia 2007 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygn. akt I C 100/04 oddalił powództwo H. P. przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w Ł..

Powód w dniu 12 marca 2007 r. złożył apelację od wyroku, w której m.in. kwestionował wnioski biegłej E. C..

Wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2007 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 stycznia 2007 r. (wyrok SO w Łodzi wraz z uzasadnieniem k. 345-355, apelacja k. 369-370, wyrok SA w Łodzi wraz z uzasadnieniem k. 396-401 załączonych akt II C 100/04)

W dniu 24 sierpnia 2011 r. powód udał się na konsultację okulistyczną do E. C.. Pozwana przebadła powoda, we wnioskach zapisała, że w obecnej chwili powód nie wymaga usunięcia gałki ocznej, zaleciła obserwację, co 2 miesiące.

W dniu 8 marca 2012 r. powód odbył konsultację okulistyczną u specjalisty chorób oczu M. G.. (informacja dla lekarza kierującego k. 21; zeznania pozwanej k. 154v. – 00:17:31 w zw. z k. 389- 00:20:22 i k. 389-389v. – 00:20:22; zaświadczenie k. 25-26; zeznania świadka M. G. k. 249v. – 250 – 00:07:37; zeznania powoda k. 388v. (...) – 00:08:38)

Z punktu widzenia okulistycznego gabinet, w którym pozwana przeprowadziła badanie powoda w celu wydania opinii był wyposażony w podstawowe urządzenia, które są niezbędne do podpisania umowy z NFZ. Diagnoza zaniku gałki ocznej może być postawiona przy użyciu biomikroskopu. (opinia biegłego lekarza okulisty D. P. – P. k. 181-184, k. 225-226; ustna uzupełniająca opinia biegłego okulisty k. 250-250v. – 00:42:41)

W sprawie o sygn. akt I C 100/04 pozwana prawidłowo przeprowadziła badanie okulistyczne powoda i właściwie postawiła diagnozę. (opinia biegłego lekarza okulisty D. P. – P. k. 181-184, k. 225-226; ustna uzupełniająca opinia biegłego okulisty k. 250-250v. – 00:42:41)

W czerwcu 2006r. stan narządu wzroku powoda był taki, jaki opisała pozwana w swojej opinii. Praktycznie nie zmienił się on od 2000r., kiedy to powód przybył do Aresztu Śledczego. W dokumentacji medycznej często znajdują się stwierdzenia powoda, że okiem lewym nie widzi od 1998r. - (...), kiedy to oko lewe doznało urazu tępego. Również w badaniu, przeprowadzonym w 2009r. znajduje się potwierdzenie tego faktu. Jedynym zabiegiem, jaki w 2006r. był do wykonania u powoda było usunięcie gałki ocznej lewej z powodu bólu. W dokumentacji medycznej znajdują się częste skargi powoda na ból oka lewego, ale także znajdują się pisemne odmowy powoda wykonania ww. zabiegu w B., gdzie znajduje się szpital dla osadzonych. W ocenie okulistycznej od 26 października 2000r. lewe oko powoda było okiem niewidzącym, nierokującym poprawy. (opinia biegłego lekarza okulisty D. P. – P. k. 181-184, k. 225-226; ustna uzupełniająca opinia biegłego okulisty k. 250-250v. – 00:42:41)

Obecnie stan narządu wzroku powoda jest taki, jaki był w 2000r. Na przestrzeni lat stan oka lewego nie zmienił się. W dniu 26 października 2000r. ostrość wzroku tego oka wynosiła 0 - brak poczucia światła, aktualnie jest tak samo. Oko lewe jest okiem zanikowym, spokojnym. Podczas pobytu w jednostkach penitencjarnych jego stan był taki sam, nigdy nie są opisywane żadne stany jego zadrażnienia. Oko prawe dzisiaj jest okiem o prawidłowej ostrości wzroku i prawidłowym stanie. Na przestrzeni lat - od 2000r. czasami powód podawał niższą ostrość wzroku tego oka - badanie to jest badaniem subiektywnym - ale w badaniu przeprowadzonym 22 września 2015 r. ostrość wzroku oka

prawego była prawidłowa. (opinia biegłego lekarza okulisty D. P. – P. k. 181-184, k. 225-226; ustna uzupełniająca opinia biegłego okulisty k. 250-250v. – 00:42:41)

Powód przed osadzeniem pracował m.in. jako kierowca oraz fotograf. H. P. w latach 2008-2012 osiągnął następujące dochody:

- w 2008 r. dochód z renty w kwocie 7.142,44 zł;
- w 2009 r. dochód z renty w kwocie 7.582,64 zł;
- w 2010 r. dochód z renty w kwocie 7.950,80 zł;
- w 2011 r. dochód z renty w kwocie 8.216,66 zł, dochód ze stosunku pracy w kwocie 3.677,73 zł;
- w 2012 roku dochód z renty w kwocie 8.790,54 zł, dochód ze stosunku pracy w kwocie 17.484,58 zł.

H. P. w latach 2011-2014 pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy. Wysokość świadczenia wynosiła w okresie:

- 01.01.2011 -28.02.2011 - brutto 667,48zł, do wypłaty 271,65zł;
- 01.03.2011 - 29.02.2012 - brutto 688,17zł, do wypłaty 280,07zł;
- 01.03.2012 - 28.02.2013 - brutto 741,42zł, do wypłaty 306,69zł;
- 01.03.2013 - 31.03.2013 - brutto 774,08zł, do wypłaty 321,96zł, (w tym 3,00 zł wyrównanie podatku za 2012r);
- 01.04.2013 - 28.02.2014 - brutto 771,08zł, do wypłaty 318,96zł;
- 01.03.2014 - 31.03.2014 - brutto 787,42zł, do wypłaty 328,07zł, (w tym 4,00zł wyrównanie podatku za 2013r);
- 01.04.2014 - 31.12.2014 - brutto 783,42zł, do wypłaty 324,07zł.

Powód w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 26 listopada 2013 r. był zatrudniony w Zakładzie Pracy (...) w Ł.(okoliczności bezsporne, świadectwa pracy k. 143-144; pisma k. 106-107; rozwiązanie umowy o pracę k. 11)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wskazanych dowodów, opinii biegłego lekarza okulisty oraz załączonych dokumentów, w tym akt sprawy I C 100/04, częściowo zeznań świadków.

Sąd za niewiarygodne uznał zeznania powoda w zakresie, w którym twierdził, że pozwana nieprawidłowo przeprowadziła badanie lekarskie w dniu 27 czerwca 2006r. Niewiarygodne były także te zeznania powoda, w których przekonywał, że w gabinecie nie stała żadna „aparatura”, że nie podano mu żadnych kropeł, a całe badanie trwało zaledwie kilka minut. Twierdzeniu temu przeczą nie tylko zeznania pozwanej, ale również świadków H. K. i H. S. (2) (pracowników przychodni). Świadkowie oraz pozwana spójnie przedstawili wyposażenie przedmiotowej przychodni, a także typową procedurę badania pacjentów, która każdorazowo jest zbliżona. Za sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego należy uznać, że wszyscy pacjenci są badani przez pozwaną w taki sam sposób, a tylko w przypadku powoda miał miejsce wyjątek odbiegający od reguły. Gdyby pozwana nie miała zamiaru dokładnie zbadać stanu narządu wzroku powoda to nie zwracałaby się na piśmie do Sądu o wyrażenie zgody na dowieszenie powoda do Przychodni Miejskiej (...).

Na okoliczność prawidłowości wykonania opinii przez pozwaną, w tym sposobu badania powoda, wyposażenia gabinetu, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza okulisty D. P. (1). Powyższa opinia również stoi w sprzeczności z twierdzeniami pozwanego o rzekomych nieprawidłowościach zawartych w opinii pozwanej. Przede wszystkim biegły okulista w ramach pisemnej oraz ustnej i pisemnej opinii uzupełniającej wyjaśnił wszechstronnie wszelkie wątpliwości

strony powodowej. W szczególności wyjaśnił, dlaczego istnieją rozbieżności w dokumentacji medycznej powoda. Z tej przyczyny Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza okulisty.

Sąd oddalił również wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych psychologa i psychiatry na okoliczność zaburzeń neurotycznych występujących u powoda obecnie oraz w czasie sporządzania spornej opinii przez pozwaną na odczuwane przez powoda dolegliwości somatyczne tj. ból oka lewego, na okoliczność skłonności powoda do niezgodnych z rzeczywistym stanem biologicznym organizmu powoda odczuć bólowych spowodowanych nieprawidłową osobowością powoda oraz podwyższonym poziomem reaktywności emocjonalnej o charakterze neurotycznym, na okoliczność skłonności symulacyjnych powoda, na okoliczność skłonności powoda do konfabulowania, wywołanej zaburzeniami neurotycznymi. Powyższe okoliczności nie miały, bowiem znaczenia dla rozstrzygnięcia, a dopuszczenie tych dowodów służyłoby jedynie przedłużeniu postępowania oraz mnożeniu jego kosztów.

Sąd pominął dowód z opinii biegłego z zakresu finansów i księgowości albowiem wniosek o dopuszczenie tego dowodu, złożony przez powoda, był spóźniony.

Sąd zważył, co następuje:

Powód formułował swoje żądania wskazując, że pozwana dopuściła się błędu diagnostycznego w trakcie wydania opinii.

Strona pozwana wnosząc o oddalenie powództwa, podniosła trzy podstawowe zarzuty. Po pierwsze brak legitymacji biernej po jej stronie - wskazała, że nie jest podmiotem odpowiedzialnym, ponieważ działała na podstawie powierzenia jej czynności przez Sąd i pod jego kierownictwem (art. 430 k.c.). Po drugie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, że wydała sporną opinię w sprawie 27 czerwca 2006 r., a pozew został wniesiony dopiero w dniu 30 października 2014 r. Po trzecie pozwana podniosła brak związku przyczynowego pomiędzy wydaniem przez nią opinii, a wystąpieniem rozstroju zdrowia lub uszkodzeniem ciała powoda.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu pozwanej, wskazać należy, że nie jest on zasadny. Zdaniem Sądu biegły sądowy może ponosić odpowiedzialność deliktową wobec osób trzecich za szkodę spowodowaną wydaniem nieprawdziwej (nierzetelnej) opinii w postępowaniu sądowym (wyrok SN z dnia 29 maja 2015 r., V CSK 479/14, LEX nr 1793715). Podnieść również należy, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 czerwca 2008 r., K 50/05 (OTK-A 2008, Nr 5, poz. 79), mając na względzie regulacje prawne dotyczące ustanowienia biegłego sądowego, uznał, że biegły odpowiada osobiście za wykonane przez siebie czynności, mimo że do wykonania ich zobowiązał go sąd. Sam fakt, że wydanie opinii zleca sąd, nie oznacza, że on przejmuje odpowiedzialność wobec osób trzecich. Sąd ponosi odpowiedzialność jedynie za własne orzeczenie, wydane na podstawie zebranego w sprawie materiału, obejmującego także wydaną w sprawie opinię. Sąd przeprowadza w sprawie dowód z opinii biegłego w celu uzyskania niezbędnych do jej rozstrzygnięcia wiadomości specjalnych, oparta na specjalistycznej wiedzy opinia, musi, więc być w pełni samodzielna. Na samodzielność opinii, wyrażającej poglądy biegłego w kwestii stanowiącej jej przedmiot, nie ma wpływu okoliczność, że biegły zobowiązany jest stosować się do wskazań sądu, np. co do zakresu opinii. To, że biegły sporządza opinię na podstawie materiału zebranego w sprawie, nie może przesądzać o tym, że jest on niesamodzielny (LEX nr 387889). Sąd w niniejszym składzie w całości aprobuje pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 29 maja 2015 r. oraz w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 czerwca 2008 r.

W drugiej kolejności Sąd rozważył kwestię zasadności zarzutu przedawnienia. W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu pozwana, skutecznie podniosła zarzut przedawnienia. Zgodnie, bowiem z treścią art. 442¹ § 1 k.c., roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Pierwszy termin (3 letni) jest terminem ruchomym, którego bieg jest uzależniony od spełnienia dwóch przesłanek, po pierwsze istnienia

świadomości poszkodowanego, co do faktu powstania szkody, po wtóre wiedzy dotyczącej osoby odpowiedzialnej za wyrządzenie szkody.

Wskazać przy tym należy, że wymóg ustalenia momentu, w którym poszkodowany dowiedział się o osobie obowiązanej do naprawienia szkody, dotyczy konkretnej szkody i poszkodowanego. Przy czym nie chodzi o chwilę, w której poszkodowany uzyskał jakąkolwiek wiadomość na temat sprawcy, lecz o chwilę uzyskania takich informacji, które - oceniając obiektywnie - pozwalają z wystarczającą dozą prawdopodobieństwa przypisać sprawstwo konkretnemu podmiotowi. Poszkodowany powinien przy tym zachować się w swoich sprawach w sposób zapobiegliwy i dołożyć starań o uzyskanie informacji istotnych z punktu widzenia przesłanek odpowiedzialności za doznaną szkodę (Wyrok SN z dnia 24 września 2009 r. IV CSK 43/09, Lex nr 578046; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 kwietnia 2002 r., IV CKN 949/00, nie publ., z dnia 13 stycznia 2004 r., V CK 172/03, nie publ., z dnia 21 lipca 2004 r., V CK 687/03, nie publ., z dnia 3 marca 2005 r., II CK 468/04, nie publ. i z dnia 17 maja 2006 r., I CSK 176/05, nie publ.).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, wskazać należy, iż powód był świadomy, że to pozwana wydała opinię w dniu 27 czerwca 2006 r. Powód zapoznał się z treścią opinii pozwanej najpóźniej w dniu sporządzenia przez siebie apelacji tj. dnia 12 marca 2007 r. Powód, zatem o szkodzie – jego mniemaniu - i osobie obowiązanej do jej naprawienia dowiedział się najpóźniej w chwili wydania w sprawie I C 100/04 wyroku przez Sąd Apelacyjny w Łodzi, tj. w dnia 7 sierpnia 2007 r., pozew został zaś wniesiony po dniu 7 listopada 2014 r.

Wobec powyższego, z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia powództwo podlegało oddaleniu w całości. Na marginesie wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie bieg terminu przedawnienia nie został w żaden sposób przerwany przez powoda. Nadto twierdzenia powoda, że przeszkodą w dochodzeniu roszczeń przeciwko pozwanej było przebywanie w zakładzie karnym jest gołosłowne. Powód wytoczył, bowiem przeciwko Skarbowi Państwa powództwo przebywając w jednostce penitencjarnej. Nic, zatem nie stało na przeszkodzie, aby wytoczył powództwo także przeciwko pozwanej. Nadto twierdzenia powoda, że dopiero po wyjściu z zakładu karnego zdał sobie sprawę z utraty wzroku w lewym oku, jest sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Dokumentacja medyczna powoda wskazuje, że już w dacie przyjęcia do Aresztu Śledczego w Ł., powód nie miał poczucia światła w lewym oku.

Wskazać również należy, że nawet w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd zarzutu przedawnienia, powództwo podlegałoby oddaleniu. Podstawę prawną żądania pozwu stanowi przepis art. 415 k.c. regulujący odpowiedzialność za wyrządzenie szkody czynem niedozwolonym. Odpowiedzialność ex delicto dotyczy sytuacji, gdy szkoda zostaje wyrządzona niezależnie od istniejącego uprzednio między danymi osobami stosunku zobowiązaniowego, jednakże w takich okolicznościach, w których prawo czyni kogoś za tę szkodę odpowiedzialnym. Art. 415 k.c. normujący kwestię odpowiedzialności deliktowej w sformułowaniu, kto z winy swej wyrządził szkodę drugiemu, obowiązany jest do jej naprawienia, przewiduje trzy przesłanki odpowiedzialności: powstanie szkody, zawinione zachowanie sprawcy oraz związek przyczynowy między tymi dwoma zdarzeniami. Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanej niezbędne jest spełnienie łącznie powyższych trzech przesłanek. Zauważyć w tym miejscu należy, iż czyn niedozwolony oznacza kategorię prawną obejmującą swym zakresem przedmiotowym zachowania (działania jak i zaniechania) polegające na naruszeniu pewnych ogólnych tj. spoczywających na każdym i względem każdego, reguł ostrożności, dbałości o interesy, życie i zdrowie innych podmiotów. Szkodą jest każdy uszczerbek w dobrach chronionych prawem. Zawinione zachowanie sprawcy szkody polegać może tak na działaniu, jak i na zaniechaniu, przy czym zaniechanie może zostać uznane za czyn jedynie wówczas, gdy wiąże się ono z niedopełnieniem ciążącego na sprawcy obowiązku działania. Zachowanie będące źródłem szkody musi być, z jednej strony, zachowaniem bezprawnym, a z drugiej, zawinionym.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie wykazało, aby wydanie opinii w sprawie przez pozwaną miało jakikolwiek wpływ na stan zdrowia powoda. Zarówno zeznania świadków, jak i przeprowadzony dowód z opinii biegłego D. P. – P. nie wykazał żadnych nieprawidłowości przy wydaniu opinii przez pozwaną. Nie wykazano również, że stan zdrowia powoda uległ zmianie od 2000 r. Nie można, zatem podzielić argumentacji powoda, że pozwana wydała fałszywą opinię, która skutkowała tym, że nie mógł podjąć leczenia, co w konsekwencji spowodowało u niego uszczerbek na zdrowiu i niemożliwość podjęcia pracy.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż zgodnie z art. 6 k.c. strona powinna udowodnić twierdzenia, które są podstawą żądania zapłaty. Powód nie udowodnił, iż pozwana przeprowadziła badanie nierzetelnie, czy nieprawidłowo, a sporządzona opinia miała jakikolwiek wpływ na stan jego zdrowia. Stan zdrowia powoda (utrata wzroku w lewym oku przed 2000 r.) był w dniu wydania opinii (27 czerwca 2006 r.) od wielu lat utrwalony. Jedynym zaś działaniem chirurgicznym względem powoda mogło być wówczas ewentualne usunięcie gałki ocznej – celem zmniejszenia dolegliwości bólowej, na co powód nie wyraził zgody. Skoro zaś stan zdrowia powoda w aspekcie okulistycznym jest niezmienny od 2000 r., wpływ wydania opinii na zdrowie powoda nie zaistniał. Podkreślenia wymaga, iż w sprawie nie zostały przeprowadzone jakiegokolwiek dowody mogące przeczyć temu, iż pozwana prawidłowo przeprowadziła badanie powoda i sporządziła opinię w sprawie I C 100/04.

Reasumując powyższe rozważania, wskazać należy, iż strona powodowa nie udowodniła, iż pozwana jest odpowiedzialna za utratę wzroku w lewym oku powoda. Tym samym nie zostały spełnione dwie z trzech przesłanek koniecznych. Powód nie wykazał zarówno winy, jak i związku przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanej, a powstaniem u powoda uszczerbku na zdrowiu. Uszczerbek ten, bowiem istniał na długo przed wydaniem spornej opinii. Powództwo również i z tego powodu, jako nieuzasadnione podlegałoby oddaleniu.

Z uwagi na to, że żądanie powoda zostało oddalone w całości, Sąd o kosztach procesu rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Koszty poniesione przez stronę pozwaną wyniosły łącznie 7.689,92 zł (wynagrodzenie dla pełnomocnika wraz z opłatą od pełnomocnictwa – 7.217 zł oraz wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 472,92 zł). Wynagrodzenie pełnomocnika ustalone zostało przez Sąd z uwzględnieniem rodzaju i stopnia zawichości sprawy oraz nakładu pracy pełnomocnika (jego rzeczywisty udział w całym postępowaniu) na podstawie § 6 ust. 7 w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.). Z uwagi na to, że strona powodowa przegrała proces w całości, Sąd zasądził od niej na rzecz pozwanej kwotę 7689,92 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu Sąd orzekł w oparciu o § 15 i § 16 w zw. z § 6 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) uwzględniając stawkę należnego podatku od towarów i usług w wysokości 23%.